

Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering
Anne Hedegaard, aih@star.dk
Lillis Søndergaard, ljs@star.dk og
star@star.dk

København 10. oktober 2019

SANDs høringssvar vedr. udkast til lovforslag om ændring af lov om aktiv socialpolitik, integrationsloven og forskellige andre love

SAND – De hjemløses landsorganisation takker for høringsskrivelsen. Da dele af lovforslaget allerede har været i høring, vil vi nøjes med at kommentere udvalgte elementer i høringsskrivelsen.

Nye regler om flyttehjælp for at undgå social eksport

SAND har i lang tid været bekymret over den stigende sociale eksport af sociale klienter. Især har vi bemærket at Hovedstadsområdet, med København og Frederiksberg Kommune som de mest ihærdige, i stigende grad opfordrer hjemløse til at flytte til kommuner, der har billige boliger. Når de samtidig kan tilbyde flyttehjælp, betyder det at de reelt eksporterer deres sociale klienter. Vi hylder derfor initiativer, der adresserer problemet.

Det er imidlertid sikkert og vist, at en ændring af reglerne, så det i fremtiden er tilflytningskommunen frem fra fraflytningskommune, der skal træffe afgørelsen om flyttehjælp, vil medføre nye typer problemer for borgere, der "ønsker" at flytte til en ny kommune og har brug for flyttehjælp for at realisere ønsket.

Kommuner med billige boliger, der i dag får relativt mange nye sociale klienter, har ingen interesse i at støtte udgiftstunge borgere til at flytte til deres kommune. Det er jo derfor lovændringerne er foreslået. Ingen ønsker at huse disse borgere.

Derfor vil de få afslag på flyttehjælp. For hjemløse vil det betyde at mulighederne for at finde en bolig indskrænkes. De fastholdes på forsorgshjem, på gaden eller hvor de ellers opholder sig. For udsatte borgere i en usikker boligsituation, f.eks. fremleje, betyder det, at de vil blive boligløse/hjemløse og at deres mulighed for at finde løsninger uden for opholdskommunen begrænses. Et scenarie, hvor opholdstiden på forsorgshjemmene stiger og antallet af hjemløse stiger, er ganske realistisk.

Finansministeriet, Ankestyrelsen, Socialstyrelsen, Børne- og Socialministeriet og KLs løsning¹ på stigende opholdstider på forsorgshjemmene har hidtil bestået i at foreslå, at kommunerne skal have lov til at have indflydelse på, hvornår borgere skal udskrives fra forsorgshjem. De vælger at se den stigende

---

¹ Se Kommissorium for arbejdsgruppe vedrørende styrkede rammer for midlertidige boformer efter servicelovens § 110 (forsorgshjem og herberger)

opholdstid som et isoleret fænomen, som kan tilskrives de juridiske, økonomiske og organisatoriske rammer. De tror på, at ændringer af disse kan nedbringe opholdstiden.

Ved ikke at se på andre forhold, såsom de manglende muligheder for at henvise borgere til § 107, § 108, skæve huse eller passende boliger, gør man sig skyldig i en stærk forsømmelig tilgang til eget virke og man løser ikke problemerne, man skubber dem blot andre steder hen og skaber nye.

En ændring af lovgivningen er i vores øjne, blot et tilsvarende udtryk for manglende forståelse for de problemer, der udgør "nældens rod".

Hvis den sociale eksport skal undgås, bør man i stedet insistere på – gerne med økonomiske sanktioner – at kommunerne (læs: dem der eksporterer sociale klienter), lever op til deres forsyningsforpligtelse ift. førnævnte bolig- og botilbudsløsninger.

Sanktioner til aktivitetsparate

SAND oplever, som det beskrives i lovforslaget, at kommunerne begår alt for mange fejl i både partshøringsprocedure og sanktionspraksis. Vi er dog skeptiske ift. om en præcisering af reglerne alene kan føre til en ændring i praksis.

Vi ser kommuner, der 'skyder først og spørger bagefter'. F.eks. sanktionerer Københavns Kommune tilsyneladende alle kontanthjælpsmodtagere over en kam, og har systematiseret sanktioneringen i en såkaldt K-kasse. Her skal borgeren henvende sig, hvis vedkommende er blevet sanktioneret. Åbenlyse og veldokumenterede misbrugsmæssige, sociale eller psykiske problemer er ikke ensbetydende med, at en afgørelse om sanktionering omgøres.

Den åbenlyse ulovlige praksis er tilsyneladende kulturelt forankret og legitim praksis, og har ført til store frustrationer blandt hjemløse, der føler deres retssikkerhed åbenlyst krænket.

Hjemløse og udsatte borgere har ikke nødvendigvis overskud eller evner til at klage over afgørelser, og de oplever ikke at de får råd og vejledning til at gøre det.

Så længe der ikke er gensidig proportionalitet i sanktionsstrukturen, dvs. at der også gives økonomiske sanktioner overfor mangelfuld eller bevidst lemfældig sagsbehandling, vil kommunerne sanktionere aktivitetsparate borgere uretmæssigt, og deres retssikkerhed vil fortsat være krænket.

Med venlig hilsen

Ask Svejstrup
Sekretariatsleder i SAND